

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Et Lovforslag om Syn over Kirker og Kirkegaarde, affattet i væsentlig Overensstemmelse med et af det kirkelige Udvalg i sin Tid udarbejdet Udkast, forelagdes i Rigsdagssamlingen 1912—13 i Folketinget (Rigsdagstidenden Tillæg A. Sp. 3317, Folketingstidenden Sp. 1922) og oversendtes efter at være blevet behandlet til Ende der (1ste Behandling Folketingstidenden Sp. 2186, Udvalgsbetænkning Tillæg B. Sp. 651, 2den Behandling Sp. 3588, 3die Behandling Sp. 3601) til Landstinget, der, efter at have underkastet det 1ste Behandling (Landstingstidenden Sp. 1045), henviste det til videre Behandling i det samtidig angaaende et Lovforslag om Kirkers Bestyrelse m. m. nedsatte Udvalg, som imidlertid ikke naaede videre end til den 25. April 1913 at afgive en Beretning (Tillæg B. Sp. 2563).

Det her foreliggende Lovforslag er væsentlig overensstemmende med det i forrige Rigsdagssamling i Folketinget ved 3die Behandling vedtagne Lovforslag. Ændringer er kun foretaget i §§ 8, 39 og 46, hvorom skal bemærkes følgende:

Til § 8.

I Paragraffen er som nyt 2det Stykke indføjet en Bestemmelse om Vedligeholdelsen af Kalkmalerier, der er istandsatte paa offentlig Bekostning. Til 2den Behandling i Folketinget af det i forrige Rigsdagssamling fremsatte Lovforslag var der af et Mindretal indenfor vedkommende Folketingsudvalg stillet et Ændringsforslag om, at Kirken selv skulde bekoste Istandsættelsen af saadanne Kalkmalerier, hvis det kunde godtgøres, at de var ødelagte ved paavisselig Forsømmelighed. Dette Ændringsforslag blev imidlertid taget tilbage under Behandlingen i Salen, efter at det var oplyst, at det, imod hvad der tilsigtedes, mulig kunde komme til at medføre en Indskrænkning i Kirkens hidtidige Vedligeholdelsespligt paa dette Omraade. Forslaget er nu gentaget her saaledes, at det er sat i Forbindelse med, hvad der hidtil

er antaget at være den almindelige Regel paa dette Omraade.

Til § 39.

Paragraffen bestod tidligere kun af 1ste Stykke. Hertil er nu paa Foranledning dels af Bemærkninger, der er faldne under Sagens Behandling paa Rigsdagen, dels af Henvendelser udefra direkte til Ministeriet føjet et nyt 2det Stykke, hvorved der aabnes Adgang for Ministeriet til i København — hvor endnu Holmens og Garnisons Kirkegaarde tilhører Kirkerne — og Købstæderne saavel som paa Landet, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, at stadfæste Vedtægter for Kirkegaardene, som indeholder saadanne Afvigelser fra Lovforslagets almindelige Regler, der efter Forholdene paa Stedet maa anses for ønskelige. Endelig er der tilføjet Paragraffen et nyt 3die Stykke, omhandlende de Kirkegaarde, der — som navnlig de københavnske Kirkegaarde med Undtagelse af de to fornævnte — ikke er underlagte Provstesynet. For disse indeholdt Lovforslaget ikke tidligere nogen Bestemmelse, og den her optagne Bestemmelse indskrænker sig til at fastsætte, at de for dem gældende Regler skal indeholdes i en af Ministeriet stadfæstet Vedtægt.

Til § 46.

Det tidligere Lovforslag indeholdt i Paragraffens sidste Stykke den almindelige og ufravigelige Regel, at enhver Grav skulde ligge urørt i 30 Aar, medens den nugældende Regel er 20 Aar. Fra forskellige Sider er Ministeriet blevet gjort opmærksomt paa, at en Forhøjelse af Fredningstiden til 30 Aar paa mange Steder vil være uigennemførlig eller dog frembyde Vanskeligheder, samt at den for det meste ogsaa vil være overflødig, for saa vidt som det vil være meget sjældent, at de i Gravstedet nedsatte Lig ikke er opløste efter 20 Aars Forløb eller endog tidligere. Lovforslaget aabner derfor nu Adgang for Ministeriet til at nedsætte Fredningstiden fra 30 til 20 Aar.